

HOOFDSTUK 6

Stem-Stem

Tamia en Tsjip werden door Jimjilli Jimjilla
uitgenodigd voor de grote vergadering boven in de boom.

Tamia nam het woord: 'Wij hebben dit veroorzaakt.
Wij hebben hun thuis kapotgemaakt. Wij moeten
hun een nieuwe thuis geven.'

Op de bovenste takken klonk gemor en gebrom.

'Ze zijn met veel te veel.'

Een dappere brompot ergens helemaal achterin riep:

'Ze zullen onze boom kapotmaken.'

De eekhoorns riepen kriskras door elkaar.

'Nieuw bloed is goed voor de groep.'

'Laat hen het gevaarlijke werk doen.'

'Zij zijn zelf gevaarlijk, ze bijten staarten af.'

'Laat hen het vuile werk doen.'

'Zij zijn zelf vuil, wie weet welke vlooiën
ze allemaal meebrengen.'

De argumenten vlogen alle kanten op.

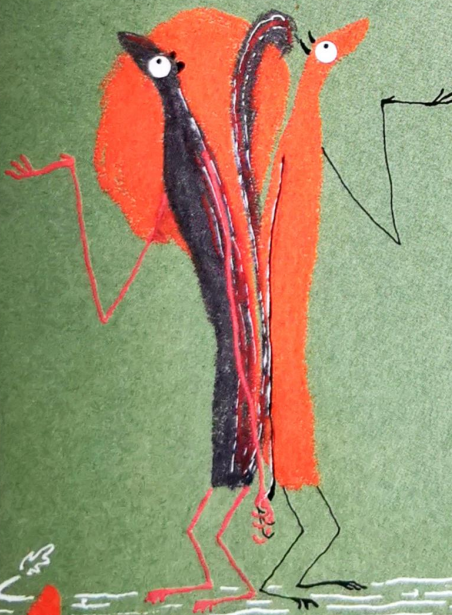
Tsjip sloot zijn ogen. De vermoeidheid bonkte tegen zijn
voorhoofd. Hij vlijde zich tegen Tamia's schouder.

'Het is nog niet voorbij, Tsjip. Echte helden vechten niet
alleen tegen slangen. Ze moeten ook strijden
tegen gemene woorden.'

Ze had gelijk. Hij moest iets doen. De tong is ook een spier, daar kun je ook mee pronken. Hij sprong naar het midden van de groep en riep luid: 'Stop! Stop met jullie gepraat! Hier beneden staan kinderen. Ook kinderen zonder ouders. Hier beneden zijn eekhoorns zonder eten. Zonder nest. Eekhoorns zoals ik. Eekhoorns zoals jullie. Ook jullie boom kan branden. Ook jullie dromen kunnen branden. Wij zijn niet zo anders. Ja, wij hebben dingen die anders zijn, maar wij zijn ook bang, net zoals jullie. Angst geeft je slechte raad, dat weet iedereen. Als je beslist met je staart tussen je benen, dan ga je niet vooruit.'

Tamia glimlachte en ging verder: 'Tsjip heeft gelijk. Wij hebben die nesten in brand gestoken. Die vreemde eekhoorn heeft gelijk. Wie bang is, neemt vreemde beslissingen. We moeten niet bang zijn voor hen. We moeten bang zijn voor onszelf. Zijn wij wel de goeden? Ik ben ook bang. Natuurlijk ben ik bang voor de toekomst. Wat als we niet genoeg eikels hebben voor iedereen? Wat als zij onze eikels stelen? Wat als zij onze staart afbijten? Ik ben bang voor wat ik niet weet. Ik ben bang voor wat ik niet ken. Maar ik ben nog veel banger voor mezelf. Ik wil niet zoals Ratufin alleen aan mezelf denken. Ik wil geen moordenaar zijn. En wees er maar zeker van dat we dat zijn als we hen hier wegsturen. Moordenaars. Harteloze eekhoorns. Bange moordenaars.'

A stylized illustration on a green background. On the left, a black tree branch with white leaves and red berries extends upwards. Several red birds are perched on the branches. In the center, a white squirrel with a large, bushy tail stands on its hind legs, holding a long, thin stick. To the right, a red squirrel with a large, bushy tail stands on its hind legs, looking towards the white squirrel. The text is positioned to the right of the tree.

Jimjilli Jimjilla keek haar trots aan. Tsjip keek haar dankbaar aan. De moeder van Tamia trok haar ogen wijd open. Ze was duidelijk onder de indruk. Er was geroezemoes te horen op alle takken. De boom twijfelde.

Jimjilli Jimjilla kuchte: 'Ik heb een jonge eekhoorn nog nooit zulke wijze woorden horen spreken. Dank je wel, Tamia. En ook bedankt, Tsjip. Jij hebt je mening duidelijk laten horen. Als dit jullie boom was, zouden de strepeneekhoorns mogen blijven. Maar dit is jullie boom niet. Nog niet. We zijn hier met velen. En als we jullie toelaten, zijn we met nog veel meer. Bang of niet, dat maakt niet uit. We moeten allemaal samen beslissen. Daarom stel ik het volgende voor: alle eekhoorns die vinden dat de strepeneekhoorns welkom zijn, gaan links van mij zitten. Alle eekhoorns die vinden dat ze maar elders hun geluk moeten gaan zoeken, gaan rechts van mij zitten. En wat er ook gebeurt, wat de meerderheid ook beslist, die beslissing moeten we allemaal ondersteunen.'

Sommige eekhoorns sprongen onmiddellijk naar rechts, anderen wipten naar links. Een groot deel bleef gewoon zitten. Tamia probeerde hen te overtuigen om op haar tak te springen, maar aan de andere kant riepen de vrienden van Soeslik luid dat hun keuze de enige juiste keuze was. Traag maar zeker werden de twee kampen verdeeld. Het ging gelijk op.

De laatste tien zouden beslissend zijn. Tamia smeekte hen om voor al die arme eekhoortjes te kiezen, de andere kant bulderde dat ze met hun kop moesten kiezen en niet met hun hart. Vier eekhoorns druppelden traag naar het rechtse kamp en vier naar het linkse kamp.

Er bleven er nog twee over.

'Wij kunnen niet kiezen.'

'Jullie moeten kiezen.'

'Wij weten toch niet wat de toekomst brengt.'

'Jullie bepalen de toekomst.'

Jimjilli Jimjilla keek hen indringend aan.

Ze fluisterden even tegen elkaar en gingen dan allebei een andere kant op.

Elke kant telde nu exact evenveel eekhoorns. Het werd knaagdierstil. Iedereen had dezelfde vraag in zijn kop: wat nu?

Tamia zuchtte:

‘We kunnen de boom toch niet in tweeën splitsen.’

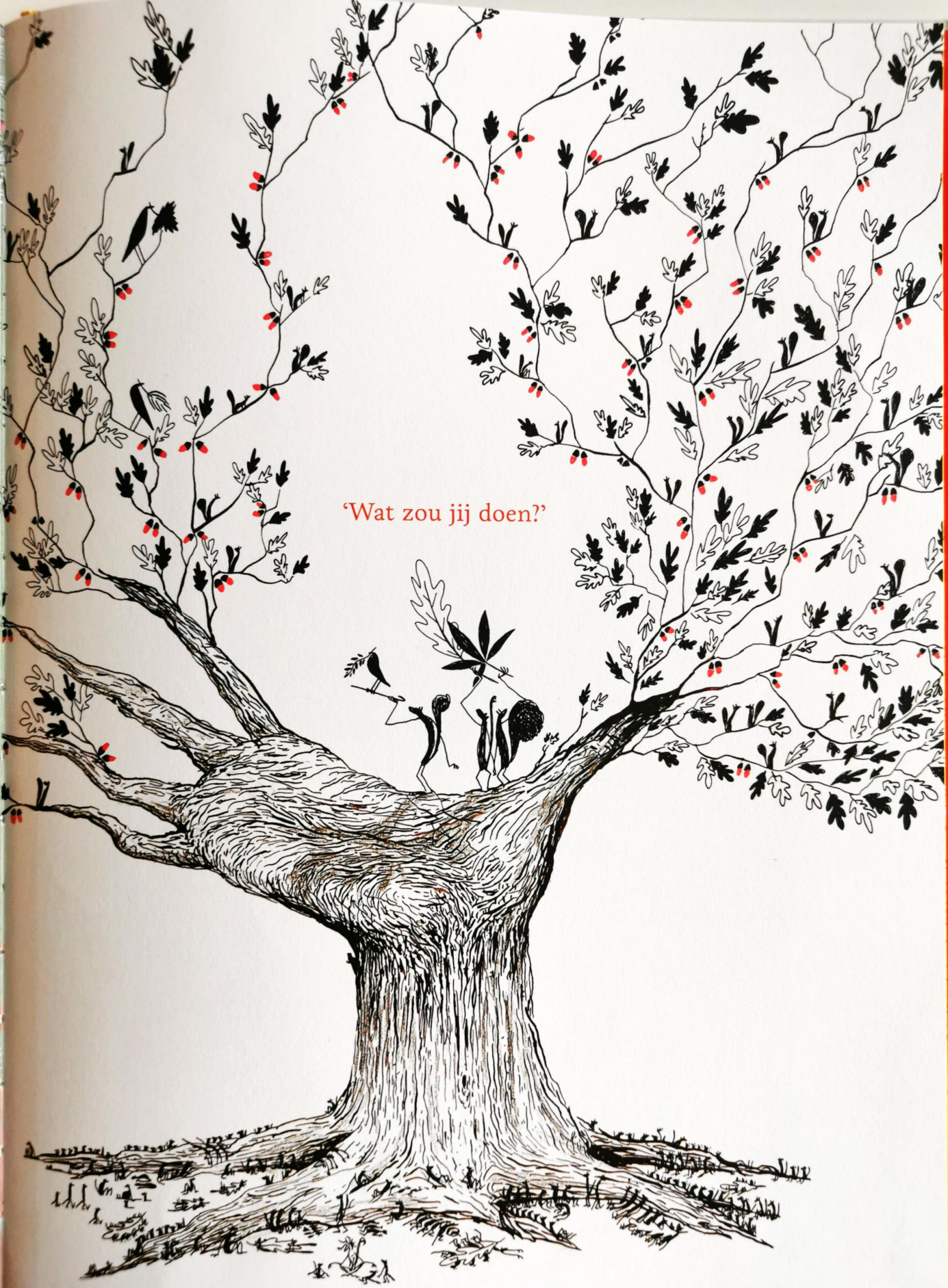
In de weerspiegeling van haar ogen zag Tsjip zijn eigen denkende kop. Hij kon zien hoe hij een idee kreeg. Hij gaf haar een zoen op haar voorhoofd en sprak: ‘Excuseer, Jimjilli Jimjilla, lieve eekhoorns, ik denk dat ik een idee heb.’

Alle ogen richtten zich weer op hem.

‘Ik stel voor dat ik ons verhaal aan anderen doorvertel. Anderen die ons niet kennen.

Die van een afstand misschien dingen zien
die wij nu niet kunnen zien.

En ik stel voor dat ik aan hen vraag:

'Wat zou jij doen?'